

- 2) Czy art. 15 umowy w sprawie siedziby w związku z art. 36 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) i EBC należy interpretować zawężająco w ten sposób, że stosowanie uzasadniającego świadczenie niemieckiego prawa socjalnego w stosunku do pracowników EBC jest wyłączone jedynie wówczas, gdy korzystają oni na podstawie „warunków zatrudnienia” z porównywalnego świadczenia przyznanego przez EBC?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
- a) Czy wspomniane przepisy należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one stosowania przepisu prawa krajowego, który przy przyznawaniu świadczeń rodzinnych opiera się tylko na zasadzie terytorialności?
- b) Czy rozważania Trybunału w wyroku w sprawie C-352/06 Bosmann, Zb.Orz. 2008, s. I-3827, pkt 31–33, można odnieść do stosowania wspomnianych przepisów? Czy art. 15 umowy w sprawie siedziby w związku z art. 36 Statutu ESBC i EBC nie odmawia Republice Federalnej Niemiec uprawnienia do przyznawania zasiłków rodzinnych pracownikom EBC mającym miejsce zamieszkania na jej terytorium?

podstawie art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystego powietrza dla Europy⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z brzmieniem art. 5 ust. 1 dyrektywy 1999/30/WE państwa członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby stężenie pyłu PM₁₀ w powietrzu nie przekraczało wartości dopuszczalnych ustanowionych w załączniku III sekcja I z zachowaniem podanych w nim terminów. Termin mający znaczenie w niniejszej sprawie przypadał na dzień 1 stycznia 2005 r.

Dokonana przez Komisję ocena rocznych sprawozdań przekazanych w latach 2005–2007, ujawniła przekroczenie dopuszczalnych wartości stężenia pyłu PM₁₀ w powietrzu w wielu strefach i aglomeracjach miejskich. Poza tym z najnowszych, przekazanych przez Włochy danych, dotyczących 2009 r., wynika, że stan przekroczenia dopuszczalnych wartości dziennego i rocznego stężenia utrzymuje się w 70 strefach.

Wynika stąd, że Włochy uchybiły zobowiązaniom, które na nich ciążyą na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy 1999/30 w odniesieniu do danych stref i lat.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-68/11)

(2011/C 145/10)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i S. Mortoni, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dopuszczając do przekraczania w trakcie wielu, kolejnych lat dopuszczalnych wartości stężenia pyłu PM₁₀ w powietrzu w wielu strefach i aglomeracjach w odniesieniu do jakości powietrza na całym włoskim terytorium, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego, które na niej ciążyą na niej na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu⁽¹⁾, a następnie na

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 29.6.1999, s. 41

⁽²⁾ Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) w dniu 16 lutego 2011 r. — Connoisseur Belgium BVBA przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-69/11)

(2011/C 145/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Connoisseur Belgium BVBA

Strona pozwana: Królestwo Belgii.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 26 Wetboek van de belasting van de toegevoegde waarde narusza art. 11 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾, obecnie art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE Rady dnia 28 listopada 2006 w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽²⁾ oraz zasadę neutralności podatku od wartości dodanej, jeżeli przepis ten należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej jest należny od wydatków i kwot, które zgodnie z umową mogą zostać uwzględnione w fakturze wystawionej kontrahentowi, lecz które nie są w niej uwzględnione?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 lutego 2011 r. — Secretary of State for the Home Department przeciwko Muhammadowi Sazzadurowi Rahmanowi, Fazly'emu Rabby'emu Islamowi, Mohibullahowi Rahmanowi

(Sprawa C-83/11)

(2011/C 145/12)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na mocy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ państwo członkowskie jest zobowiązane do ustanowienia przepisów prawnych ułatwiających wjazd lub pobyt na terytorium państwa członkowskiego dla kategorii innych członków rodziny niebędących obywatelami Unii Europejskiej, którzy mogą spełnić wymogi art. 10 ust. 2?
- 2) Czy taki inny członek rodziny, o którym mowa w pytaniu pierwszym, może powoływać się na bezpośrednio stosowanie art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE, w razie gdy nie jest w stanie spełnić wymogów określonych przez krajowe przepisy prawne?

3) Czy kategoria innych członków rodziny, o których mowa w art. 3 ust. 2 i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE, jest ograniczona do osób, które przebywały w tym samym kraju co obywatel Unii i jego współmałżonek przed przybyciem obywatela Unii do państwa przyjmującego?

4) Czy pozostawanie na utrzymaniu, wymienione w art. 3 ust. 2 2004/38/WE, na które powołuje się inny członek rodziny w celu zapewnienia sobie wjazdu do przyjmującego państwa członkowskiego, musi stanowić pozostawanie na utrzymaniu istniejące tuż przed przeniesieniem się obywatela Unii do państwa przyjmującego?

5) Czy państwo członkowskie może nałożyć szczególne wymogi co do charakteru lub czasu trwania wymienionego w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE pozostawania na utrzymaniu przez takiego innego członka rodziny, tak aby zapobiegać temu, by to pozostawanie na utrzymaniu nie było pozorowane lub niepotrzebne dla celów umożliwienia osobie niebędącej obywatelem uzyskania wjazdu lub dalszego pobytu na jego terytorium?

6) Czy dla celów wydania lub odnowienia karty pobytowej zgodnie z art. 10 dyrektywy 2004/38/WE pozostawanie na utrzymaniu, na które powołuje się inny członek rodziny, aby uzyskać wjazd do państwa członkowskiego, musi przez czas określony lub nieokreślony nadal trwać w przyjmującym państwie członkowskim, a jeśli tak, w jaki sposób powinno zostać wykazane to pozostawanie na utrzymaniu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 24 lutego 2011 r. — Marja-Liisa Susisalo, Olli Tuomaala, Merja Ritala

(Sprawa C-84/11)

(2011/C 145/13)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Marja-Liisa Susisalo, Olli Tuomaala, Merja Ritala